

ESTÉTŐL REGGELIG

Ekkora reménnyel szembenézni, míg a
halál s az élet keveredik
a sejtekben — mintha a jövő papírra
íródna estétől reggelig.

S a fejbe, a mozdulatokba. Feledve,
hogy van mit feledni, tudva, hogy
szem, száj, gondolat, érzék kell megteremtse
azt a végre virradó napot,

benne azt az arcod is, mi hátra van még
az életből s mely oly rajzra lel,
hogy továbbfogalmazzák — nem mert kudarc ért,
hanem a hiányodra felel,

folytat ott, ahol most semmi sincs, egy arc, egy
mondat, egy test légköre, tüze;
egy reménység nő délszaki kontinensnek,
míg a tiéd fonódik vele.

Vagy nem lesz semmi se — képzelt zuhanás csak,
vissza ide, vissza ide, hol
csak nézed az időt, szétmállik, kiszárad
a gondolat s hiába a bor,

a kegyetlen szó — minden kegyetlenebb lesz,
ha ezt az érhálós kezedet,
így: Ne félj, már a halálomig szeretlek —
arra az arcra nem teheted.

CSÜTÖRTÖK, PÉNTEK

Az idő, mely ma átvonul koponyámon,
valóban csak ismétli-e
a délelőttöt, a tegnapit?, s elfojtott ásításom
rutinjává kell lennie?

Lázadozom — elégedetlen magammal
s vele: míg változást mímel
körmondat-bújocskáival, miért nem babrál egy angyal
legalább a sejtjeimen?

Csak egy gondolat mozdítna benne — bennem
egy hasznosítható ígét,
hogy jó légvétellel a napot be- és kilélegezzem!

Ó, te mindenség — semmiség!
Csak csüng a Föld — onnan érzem, hogy öregszem,
amikor élni illenék.